

διὰ γειρὸς τὸν Παυαρισμὸν. Διὸ λόγους ὅμως τοὺς δὲ ποίους οὐδεὶς ἀνθρώπος νοήμαν καὶ σωφρονῶν δὲν καταδικᾶει, ἀλλ' ἐξ ἐναντίες ὑπερεπαινεῖ, προετέμησεν ὁ ὑποφαινόμενος νὰ περιειδεύῃ ἔξω τοῦ δυστυχοῦς. Βασιλέου τῆς Ἑλλάδος, ὑπηρετῶν πανταχοῦ καὶ πολλαχῶς καὶ πάντοτε τὸ ἔθνος, ἀν ὅχι τὴν ἐλεεινὴν τῶν Ἀθηνῶν ἔξουσίαν, ὅπως ἐννοεῖ αὐτὸς τὰς λέξεις ἔθνος, πατριδα, κοινὸν συμφέρον. Μόνοι οἱ Ζητωζῆται Ἀθηναῖοι καὶ ὁ Παυαρισμὸς δύνανται ν' ἀγνοῶσι καὶ νὰ πρισθάλωσι τὴν αἰταπάρνησιν ταύτην, διότι δὲν εἶναι Ικανοὶ οὔτε νὰ συλλάβωσιν οὔτε νὰ ἐνεργήσωσι ποτὲ φρόνημα πολιτικὸν, προσέχοντες ὅλως καὶ μόνον, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν ἴδιωφελειαν ἢ τὸν φρτριασμὸν καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐκ τῶν ἰδίων κρίνοντες τὰ τῶν ἄλλων. Εἰς δὲ τι καὶ ὅπως πράττει περὶ τῶν κοινῶν ὁ ὑποφαινόμενος δὲν ζητεῖ οὔτε προσμένει καμμίαν ἀμοιβὴν ἢ τιμὴν παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπιπολαζόντων τυφλῶν καὶ κωφῶν, ἀδιαφορῶν ὅλως ἔκτινων ἐτῶν καὶ περὶ τῶν κρίσεων οἰωνῶντος, διὰς ἐπιφέρουσιν οἱ Ζητωζῆται Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν φρονημάτων καὶ τῶν πράξεων αὐτοῦ, καὶ εὐχόμενος μότον νὰ ἔχῃ πάντοτε τὸ ἔθνος πολλοὺς καὶ μὴ ἀπαυδῶντας τοὺς ὑπηρετοῦντας τὰ κοινὰ τόσαν καὶ ὅπως πράττει αὐτὸς; διὰ παντός.

Ἄλλα καὶ οἱ Ζητωζῆται αὐτοὶ λέγουσιν ἐνίστε, ὅτι δὲν ἀποβλέπουσιν ὅλως καὶ μόνον εἰς τὴν ἰδίωτη φύλειαν, ὡς κατηγόροῦνται ὑπὸ τῶν ἀντιπολιτευομένων, ἀλλ' ὅτι φρονοῦσιν ἀναγκαίαν τὴν ὑπακοὴν καὶ συνδρομὴν αὐτῶν εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν έβασιείν τοῦ ὅλων, καθ' ὃν χρόνον μάλιστα κύει μεταβολὰς ἢ Εὐρώπη. Ήμεῖς ἔχομεν περὶ παντὸς ἐκάστου Ἀθηναίου καὶ τοῦ ἔθνους γενικῶς πολὺ περιστοέχας ὑπόληψιν, παρ' ὅτην ἔχουσιν, ὡς φαίνεται, οἱ Ζητωζῆται περὶ ἑαυτῶν καὶ τῶν ἄλλων ὄμογενῶν, κρίνοντες, ὡς προείπομεν, ἐκ τῶν ἰδίων τὰ τῶν ἄλλων πράγματα. Ήμὲν, πιστεύεμεν, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ διὰ τῆς ζωτωζητείας ὄρμῶντες τυφλῶς εἰς τὴν εὐνοιαν, τὰς δυρεὰς καὶ τὰς τιμὰς τοῦ Παυαρισμοῦ, εἴτε ἀπὸ ἀνάγκας οἰκειακὰς, εἴτε ἀπὸ ἄκαριον καὶ ἀπερίσκεπτον κενοδοξίαν, εἴτε ἀπὸ ἀχαλίνωτον φιλαρχίαν καὶ αἰγυροκέρδειαν, σώζουσι πάντοτε εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας ὀλίγην κρίσιν καὶ αἰσθησιν περὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ καὶ ὅτι οὔτε ἡσαν ποτὲ οὔτε γίνονται φίλοι πιστοί καὶ παντοτινοὶ τοῦ Παυαρισμοῦ. Δὲν εἶναι χρεία λοιπὸν, οὔτε τὴν ἐνοιλίαν καὶ τὴν θέλησιν ἔχομεν ν' ἀνασκευάσωμεν ἐνταῦθα διὰ πολλῶν τὰ μωρὰ καὶ σαθρὰ τοῦ Παυαρισμοῦ ἐπιχειρήματα κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ ὅποια ψιττακίζουσι τινὲς Ζητωζῆται πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀπαισίας αὐτῶν διαγωγῆς ὡς αὐτοκατάκριτα ὄντα.

Δέγετε, κύριοι Παυαροί καὶ Ζητωζῆται, ὅτι θέλει παραχθῆ ὁ κάσμος, καὶ διὰ τοῦτο συμφέρει νὰ διατηρῆτε ἐν Ἀθήναις τὸ Παυαρικὸν σχέδιον καὶ σύστημα, τὸ μὴ παραδεχόμενον τὴν ἀληθῶς Ἑλληνικὴν καὶ Ὀρθόδοξον μοναρχίαν. Ἄλλως ἐννοεῖτε, ὅτι συμφέρετε νὰ ἥνξετε καὶ τὰ ἔσω τεταραγμένα καὶ κλονιζόμενα, ὡς καὶ τὰ ἔξω, ἀγαπῶντες ἀποτέλεσμα ἐπικατέλογον τῆς ἐθνικῆς προθέσεως. Αποδείξατε λοιπὸν

προγνωμένως ποίαν ὥφελειαν καὶ ὅχι φθερὰν δύναται νὰ ἔχῃ ὁ τεταραγμένος καὶ πάσχων καὶ ἀσθενής οἶκος ἐκ τῶν ξένων ταραχῶν; Εἴχετε καν δικαιολογίαν τινα τοῦ συλλογισμοῦ καὶ τῆς διαγωγῆς σας, ἐὰν τώρα κατὰ πρῶτον ἤρχετο νὰ διοικήσῃ τὰς Ἀττικὰς ὁ Παυαρισμὸς, ἀν καὶ πρὸ πολλοῦ ὑπάρχει γνωστὸν εἰς τὰ ἔθνη, τι ἐστὶ Παυαρισμὸς, Παπισμὸς καὶ ζενοκρατεία. Δέγετε λοιπὸν, (ὅχι οἱ Παυαροί, ἐπειδὴ αὐτοὶ οἵδασι τὶ ποιοῦσι, ἀλλὰ οἱ Ζητωζῆται, οἱ ὄποιοι οὐκ οἵδασι τὶ ποιοῦσι), τὶ ποιητέον; Τὸ πιπτέον, κύριοι, εἶναι νὰ μὴ λέγετε μηδὲ νὰ καμνετε ἀλλ' ἀντ' ἄλλων οὔτε σεῖς οὔτε οἱ ἀντιπολιτεύοντες μενοί. Θομοῦντες ὅσον τὸ δυνατόν μετὰ τῶν ὄμοιων γενῶν, καὶ τῶν συμπολιτῶν σας ἐπὶ τῶν βάσεων τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἐπέροντος καὶ τῶν νόμων, λέγετε πρὸς τοὺς ξένους πάντας ὅμοφώνιος καὶ πειθηνίως, ὅτι ἐν Ἀθήναις θελετε μοναρχίαν ἀληθῶς ἐθνικὴν καὶ ὀρθόδοξον, ἐπειδὴ τοῦτο μόνον εἶναι πάτριον, φυσικὸν, κατυρθωτὸν, κοινὸν συμφέρον καὶ ήμῶν καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου.

Ἄλλ' ἐὰν ἀντὶ τούτου ἔξακολουθήτε νὰ λέγετε εἰς τὸν Παυαρισμόν Σὺ δὲν πταίεις τίποτε, εἰσαι ἀτενίθυνος καὶ ἀραγκαῖος καὶ διὰ τοῦτο σὲ χειροκροτοῦμεν καὶ σὲ ὑμροῦμεν, πταίοντι δὲ κατὰ πάντα οἱ ἐρατίτοι σου ἢ οἱ φίλοι σου Ἀθηναῖοι, τοῦτο ἀκριβῶς θέλει ἐν Ἀθήναις ὁ Παυαρισμὸς, μὴ νοῶν, ἢ μὴ φοβούμενος, ὅτι μετὰ τῆς δημοσίας ἀταξίας, συγχύσεως καὶ φθορᾶς, κλονίζεται καὶ αὐτὸς καὶ συγκαταταπίπτει ἀφεύκτως. Η ἀληθινὴ ἄρα καὶ δριστικὴ διόρθωσις τῶν Αθηναϊκῶν πραγμάτων εἶναι ἢ ἔξελλητης μάτιος ἀληθῆς, εἰλικρινῆς τοῦ Παυαροῦ καὶ ἐπομένως παραδοχὴ ἀκεραία τῶν ἐθνικῶν ἰδεῶν, εὐχῶν, ἐλπίδων περὶ εὐταξίας καὶ εὐνομίας τοῦ νέου κράτους διὰ τῶν χρησιμοτέρων αὐτοῦ στοιχείων, ἢ παραίτησις. Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρῶτον δὲν ἐλπίζεται πλέον διὰ πολλοὺς προφανεῖς, παρὰ πάντων ὅμολογουμένους λόγους, ἀντιπολιτευομένων τε καὶ συμπολιτευομένων, μένετ τὸ δεύτερον ἢ παραίτησις.

Ι. Γ. Δ.

ΠΟΡΟΣ.

Πρὸς νότον τῆς Καισαρείας ἐν Λικαονίᾳ καὶ κατὰ τὴν παραχώραν τοῦ Ταύρου, τοῦ δρίζοντος τὴν Λυτοκονίαν ἀπὸ τῆς Κιλικίας, ὑπάρχει πολίχνη ἀξιόλογος χριστιανικὴ λεγομένη Πόρος, θωμανιστὶ δὲ Μπάρ, ἀπέχουσα πολὺ ὀλίγον ἀπὸ τὰ Τύνα (Κιζχισσάρ), πατρίδα τοῦ ἀπολλωνίου τοῦ ἐπονομαζομένου Τυκνέως καὶ ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν τὸ πάλαι, νῦν δὲ θέσιν ἔρημον. Η κοινότης αὕτη περιέχει ὡς 400 οἰκογενείας χριστιανῶν ὀρθοδόξων, σωζόντων διεφθαρμένην τὴν γλώσσαν. Εσχάτως οἱ εὐπατρίδαι τῶν Ποριανῶν συνέστησαν ἐν Πόρῳ καλούς διδασκάλους καὶ παιδευτήρια, τὰ ὅπεια τίσις δὲν ἔχουσιν εἰσέτι οἱ ὄμωνυμοι Ποριώται τοῦ Αἰγαίου, καὶ τοι ὄντες πλειάτεροι, πλουσιώτεροι καὶ ἐμπιεροτεροι τοῦ ἄλλου κόσμου. Καὶ οἱ μὲν Ποριώται ταξι-

δεύουσιν εἰς Ἀθήνας, οἱ δὲ Ποριανοὶ εἰς τὸ Βυζάντιον.

I. Γ. Α.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ.

Οφείλομεν ἐπαίνους καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὴν κοινὴν ἡμῶν μητέρα καὶ τροφὸν, τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ὅτι πρὸς τοὺς ἄλλοις ἀγαθοῖς φροντίζεις ἐπιμελῶς καὶ περὶ τῆς δεούσης τῶν κορασίων τοῦ Γένους εὔσεβοῦς καὶ χρηστῆς μαθήσεως καὶ παιδαγωγίας, ἀνευ τῆς ὁποίας οὐδεμίᾳ κοινότης ἀκμάζει καὶ εύτυχεῖ, οὕτε μένει ἕσυχος καὶ ἀπρόσθλητος ἀπὸ τὰς ἐπιβουλᾶς καὶ τὰς ποικίλας μηχανὰς τῶν ἐτεροδόξων. Διὰ ταῦτα μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ ἀπονέμομεν τὴν δικαίαν τιμὴν πρὸς τε τὸν νῦν εὐκλεῶν πατριαρχεύοντα κύριον Ἀνθίμον καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὸν Σύνοδον δι' ὅσην καταβάλλουσι προσοχὴν καὶ μέριμναν ἐπὶ τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης ὑποθέσεως, δηλαδὴ τῆς καταλήκου καὶ ἀρίστης ἐκπαιδεύσεως τῶν ἡμετέρων γυναικῶν, μὴ ἀμελουμένης ἀμα τῆς παιδείας τῶν ἀνδρῶν.

Εἴδομεν ἄσμενοι σήμερον βιβλιάριον τὸ ἐπιγραφόμενον. Διοργανισμὸς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν ἀπάσαις ταῖς τῷ Οἰκουμενικῷ θρόνῳ ποκειμέναις ἐπαργύριαις συνεστημένων, ἡ συστήθησομένων Ἑλληνικῶν παρθεναγωγείων, οὗ προηγεῖται ἡ περὶ τῆς ἐγκρίσεως αὐτοῦ ἐκδοθεῖσα παρὰ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ, ἀφορρῶσα τὴν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ συλλεγεῖσαν ὑπὸ Δ. Ν. Φωτίλα, Ἐγκυλοπαιδείαν τῶν κορασίων, ἐκδιδομένην εἰς εἰκοσι τομίδια ἀδείᾳ καὶ ἐγκρίσει τῆς αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου. 1851. Διελθόντες δὲ αὐτὸν εὑρομενοὶ καὶ κρίνομεν προχείρως καὶ αὐτοσχεδίως τὰ ἐν αὐτῷ κατάλληλα καὶ εὔστοχα σχεδὸν πάντα πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐγένοντο, καὶ διὰ τοῦτο σπειδομενοὶ οἵοις νόοισι προσεργεῖσαν τὸν ἀνήκοντα ἔπαινον καὶ πρὸς τὸν κύριον Φωτίλαν, συντάκτην τοῦ ὄργανου, καὶ τῆς Ἐγκυλοπαιδείας τῶν κορασίων, συντάντες ἀμφότερα εἰς τὴν παραδοχὴν καὶ χρήσιν τῶν κορασιακῶν σχολείων κατὰ τὸ μέτρον τῆς χρείας καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν ὠφελείας.

Ἀλλ' οὕτε τὸ πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν βαθύτατον σέβας ἡμῶν, οὕτε ἡ πρὸς τὸν ζῆλον καὶ τὴν φιλογένειαν τοῦ συγγραφέως ὑπόληψις δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ σημειώσωμεν χάριν τοῦ τελειοτέρου, ὅτι εὐκταῖον, ἐὰν καὶ τὸ ὑπὸ τῆς συγγραφῆς ἥτον ἐλληνικῶτερον ὄπωσοῦν καὶ γλαφυρό-

τερον, ἵνα θεωρῆται καὶ ὠφελῆ ὡς τυπικότερον; (έπειδὴ μία ἡ γλῶσσα καὶ οὐχὶ δύω, παλαιὰ καὶ νεωτέρα, ἀλλὰ μία παραλλάσσουσα ἐκπαλαι κατὰ καροὺς καὶ ἐκ καιρικῶν περιστάσεων παρερχομένων, ὡς παρετήρησαν ὅρθως καὶ μεγάλοι τῶν νεωτάτων φιλολόγων τῆς Ἐσπερίας περὶ τῆς ἡμετέρας γλώσσης) καὶ ἀναγκαῖον προσέτι, ἐὰν ἔλειπεν ὅλως ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων τοῦ ἔθνους ἡ μάθησις τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, πάντη περιττὴ καὶ ἔχρηστος, γινομένη καὶ ἀρχὴ καὶ ἀφορμὴ πολλῆς διεσφρορᾶς καὶ ἀσεβείας καὶ ἐπικινδύνων σχέσεων πρὸς τε τὴν θρησκείαν καὶ περὸ τὴν μάθησιν τοῦ Γένους, καὶ ἐπομένως αἰτία ἐν μέρει μεγάλης καὶ θλιβερᾶς ἀποτυχίας τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ἐκπαίδευται τὸ γυναικεῖον φύλλον. Ήμεῖς νομίζομεν, ὅτι ἡ γαλλικομανία τῶν γυναικῶν τοῦ Βυζαντίου καὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἶπον ἀλλαχοῦ ἐξηπλώθη ἐξ ἀπομιμήσεως ἀλόγου τῶν παλαιῶν Βυζαντίδων ἐπατριδιστῶν, αἵτινες σπουδάζουσαι πρώτον περὶ τὰ Ἑλληνικὰ καὶ ἀλλας πολλὰς γνώσεις ἡδύναντο εὐλόγως καὶ ἀκινδύνως νὰ θηρεύωσι καὶ μίαν εὐφωπακέην γλῶσσαν, τὴν κοινοτέραν. Άλλας σήμερον τὸ ἔθνος θεραπεύεται κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν νοσηρὰν ταύτην ὀρεξινήν. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ήμεῖς δὲν ἀπαγορεύομεν πάντας τὰ γαλλικά, ἀλλὰ λέγομεν ὅτι, ἀρκεῖ νὰ γίνεται ἡ πᾶσα διδασκαλία τῶν ἡμετέρων γυναικῶν ἐν τῇ ἔθνεικῇ ἡμῶν γλώσσῃ καὶ καλῶς διορθωμένη, καὶ οὕτως ὥστε νὰ γίνωνται ἀγαθαὶ οἰκοδέσποιναι, μητέρες καὶ σύζυγοι τῶν ἡμετέρων ἀνδρῶν. Τοῦτο ἔστω παρ' ἡμῖν τακτικὸν καὶ κανονικὸν, ἵνα ἔχωμεν, ὡς προσέπομεν ὄφελος καὶ οὐχὶ βλάβην ἐκ τῆς μαθήσεως τῶν κορασίων. Ἐξωτερικῶς δὲ δύνανται τὰ κοράσια τῶν πλουσίων τῶν ἔχοντων καὶ σχέσεις ἀναγκαῖας καὶ μεγάλας, πολιτικὰς ἡ ἀλλας, μετὰ τῶν ἀλλογενῶν καὶ ἐτεροδόξων νὰ μανθάνωσιν ὅποιαν δήποτε ξένην γλῶσσαν θέλωσιν ἴδιετέρως κατ' οἶκον, καὶ ἐξω τῶν ἡμετέρων παρθεναγωγείων.

I. Γ. Λ.

Ἄντιοχος ὁ Τρίτος ἔγραψε ταῖς πόλεσιν, ἃν τι γράψῃ παρὰ τοὺς νόμους κελεύων γενέσθαι, μὴ προσέχειν ὡς ἡγονοκότι.

Τῶν δὲ τὴν θυγατέρα μνημένων αὐτοῦ, τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προτιμήσας (ὁ Θεμιστοκλῆς), ἔνδειχ, ἐφιζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον, ἡ χρήματα ἀνδρός.

Χωρίον δὲ πωλῶν (οἱ αὐτοὶ), ἐκέλευσε κηρύστειν, ὅτε τε καὶ γείτονα, χρηστὸν ἔχει.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΣΤΗΣ. (EUCENE SUE.)

Ἐρχόμεθα σήμερον νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ὄλιγας τινὰς πληραφορίας, περὶ τοῦ